

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 228

гр. Кюстендил, 22.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

като разгледа докладваното от Веселина Д. Джонева Въззивно частно гражданско дело № 20231500500107 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесет и първа „Обжалване на определенията“, чл.274 – чл.279 от ГПК във вр. с чл.129 ал.3 изр.2 от ГПК.

Делото е образувано по частната жалба на адв.ЕВГ.Й. от АК-Кюстендил, в качеството му на пълномощник на М. Р. И., с ЕГН ***** и Е. Е. С., с ЕГН *****, двамата с адрес в гр.Кюстендил, ул.„Бузлуджа“ №66А, против определение №136 от 30.01.2023г. постановено от Районен съд-Кюстендил по гр.д.№2359/2022г. по описа на същия съд.

С обжалваното определение РС-Кюстендил е прекратил производството по гр.д. №2359/2022г. по описа на КнРС и е върнал на М. Р. И. и Е. Е. С., подадената чрез адв.Ев.Йорданов искова молба с вх.№101033/20.05.2022г., заедно с приложенията към нея. Съдът е приложил нормата на чл.129 ал.3 от ГПК, след като е приел, че дадените на ишците задължителни указания за отстраняване на нередовности на исквата молба не са били изпълнени в рамките на предоставения срок.

В частната жалба се прави искане за отмяна на определението, с доводи за неговата необоснованост, незаконосъобразност и неправилност, с твърдения за липса на мотиви, респ. наличието на лаконични такива. В една част жалбата представлява обръщение към съдията от КнРС, постановил атакуваното определение, с което се настоява, че ишците предявяват един общ иск, без някой да претендира конкретна част и да са „разделни“ кредитори. Изтъква се наличието на влязло в сила съдебно решение, имащо значение за основателността на претенцията, което решение било постановено по дело без допълнителни, повторни и излишни уточнения, което, според подателя съставлявало причина да завежда и печели всички дела извън гр.Кюстендил. Изразява се мнение, че един съд не трябва да е комплексирен, а да бъде справедлив и безпристрастен, като дължи произнасяне по всички направени искания. Моли се след отмяна на определението, делото да бъде върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

На основание чл.129 ал.3 изр.2 от ГПК, препис от жалбата не е връчван на насрещната страна.

Окръжен съд-Кюстендил, след като се запозна с материалите по делото, намира за

установено следното:

Гр.д.№2359/2022г. по описа на РС-Кюстендил е било образувано след изпращане по подсъдност от СРС за разглеждане на подадена от М. Р. И., с ЕГН ***** и Е. Е. С., с ЕГН *****, двамата с адрес в гр.Кюстендил, ул.„Бузлуджа“ №66А, чрез адв.Ев.Йорданов искова молба с вх.№101033/20.05.2022г., против „Обединена българска банка“ АД.

Резюмирани, твърденията в исковата молба се свеждат най-общо до следното: 1/ ишците били наследници на Емил С. Иванов (съпруг на М. И. и баща на Е. С.), който бил кредитополучател по договор за предоставяне на потребителски кредит, сключен с ответника „ОББ“ АД; 2/ кредитополучателят по договора и техен наследодател бил сключил, наред с договора за кредит, и договор за групов кредитна застраховка „Живот“ с дружество, преобразувано в следствие на „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД, по която банката се явявала ползващо се лице; 3/ след смъртта на кредитополучателя на датата 05.07.2018г., неговите наследници – ишците погасявали всеки месец задълженията по договора за кредит, като заплатили сума в размер на 8 680 лева общо; 4/ с влязло в сила съдебно решение по гр.д.№70084/2018г. по описа на СРС по предявен от ишците иск по реда на чл.134 от ЗЗД във вр. с чл.26 ал.2 от ГПК, „ДЗИ-Животозастраховане“ ЕАД е било осъдено да заплати на „Обединена българска банка“ АД сумата от 14 686.24 лева, представляваща застрахователната сума по договор за групов застраховка „Живот“ и на 28.04.2022г. тази сума е била заплатена от осъденото дружество в полза на ответника по иска; 5/ на 22.05.2022г. „Обединена българска банка“ АД е възстановила на ишците сумата от 5 445.43 лева, съставляваща част от платеното от тях за погасяване на задълженията на наследодателя им и 6/ върху всяка заплатена вноска от ишците в периода от 24.10.2018г. до 01.02.2022г. в размер на 207 лева е дължима мораторна лихва от датата на вноската до датата на подаване на исковата молба, чиито сбор е 1 600 лева.

При тези твърдения ишците са извели в исковата си молба правен извод, че ответникът се е обогатил неоснователно за тяхна сметка със сума в размер на 4 835.63 лева, представляваща разлика между това, което е получил като размер на заплатени вноски (8 680 лева) и мораторна лихва (1 600 лева), общо 10 280 лева и това, което е върнал на ишците (5 445.43 лева) и са заявили, че претендират осъждане на ответника да им заплати част от тази сума в размер на 1 250 лева, ведно със законната лихва от предявяването на исковата молба до изплащането и сторените разноски.

Към исковата молба е била приложена квитанция за заплатена държавна такса в размер на 50.00 лева.

С разпореждане с №4641/23.12.2022г. КнРС, след като е приел, че исковата молба страда от нередовности, е оставил същата без движение и е указал на ишците, че в писмена молба с препис за ответника, следва: 1/ да посочат и формулират изрично искане до съда каква част от сумата от 1 250 лева, частично от 4 835.63 лева, претендира присъждане всеки от тях; 2/ да доплатят по тези претенции държавна такса от още 50.00 лева, доколкото са предявени два иска по чл.55 от ЗЗД; 3/ да посочат конкретен период на претенцията по чл.86 от ЗЗД за мораторна лихва и размер на претенцията за всеки от тях и 4/ да заплатят държавни такси за всеки от ишците по исковете по чл.86 ал.1 от ЗЗД в размер на 4 % от размера, но не по-малко от 50 лева за всеки от тях. Ишците са предупредени, че при неизпълнение на указанията в срок исковата молба ще бъде върната, а производството по делото – прекратено.

Съобщение, възпроизвеждащо целия диспозитив на съдебния акт, е връчено на ишците, чрез пълномощника им адв.Ев.Йорданов на 04.01.2023г.

В рамките на дадения срок, с молба от 11.01.2023г. адв.Йорданов повторно е изложил твърденията от исковата молба и е акцентирал, че ишците предявяват един общ иск – частичен за сума в размер на 1 250 лева, част от 4 835.63 лева, включваща платени вноски

по кредит и начислена от датата на вноските мораторна лихва в размерите, визириани и в исковата молба, след приспадане на върнатото от ответника. В молбата е отправено искане до съда да уточни дали ищците следва да заплащат всеки от тях поотделно държавна такса за общия иск, както неправилно и незаконосъобразно е било определено. Позовавайки се на липсата на връзка с упълномощителите, адв.Йорданов е отправил и искане за продължаване на срока за изпълнение на указанията.

С разпореждане с №162/16.01.2023г. КнРС е продължил срока за изпълнение на указанията с две седмици до 26.01.2023г.; указал е на ищците, че с подадената молба не са изпълнили дадените им указания и отново е отправил предупреждение, че ако това не бъде сторено в рамките на продължения срок, исковата молба ще бъде върната, а производството по делото – прекратено. В мотивите на този съдебен акт съдът е пояснил, че с изявлението, че двамата ищци заедно предявяват един иск срещу ответника, петитумът на исковата молба е останал неясен, с оглед непосочването на размер на претендираната сума от всеки ищец, при положение, че ищците са разделни кредитори, обикновени другари, всеки от които може да претендира конкретна част от вземането. Отбелязано е и неизпълнението на указанията за заплащане на дължимите държавни такси.

Посоченото разпореждане е било върчено на 17.01.2023г. на адв.Йорданов, който в молба от 23.01.2023г. е заявил, че ищците предявяват един общ частичен иск срещу ответника, а не желаят присъждане на отделни суми като „разделени“ кредитори, както и позовавайки се на наличието на заплатена държавна такса е поискал да бъде уточнено от съда трябва ли до края на дадения срок, с оглед уточнението, да плащат допълнителна държавна такса.

С обжалваното определение съдът е приел, че указанията за отстраняване на нередовности не са били изпълнени и на основание чл.129 ал.3 от ГПК е прекратил производството по делото, като е върнал исковата молба с приложенията на подателите ѝ.

При така установената фактическа обстановка, ОС-Кюстендил приема от правна страна следното:

Частната жалба е допустима, като подадена в срок, от страна, която има право на жалба и срещу подлежащ на атакуване съдебен акт, в хипотезата на чл.274 ал.1 т.2 във вр. с чл.129 ал.3 изр.2 от ГПК.

Преценена по същество жалбата се явява неоснователна. Съображенията за формирания извод се заключават в следното:

Настоящата инстанция намира постановения от РС-Кюстендил съдебен акт– определение с №136/30.01.2023г. - за валиден и допустим такъв.

Същият, преценен по същество, е правилен. Съгласно разпоредбата на чл.129 ал.3 от ГПК, когато ищецът не отстрани в дадения от съда срок нередовностите на исковата молба, същата заедно с приложенията се връща. Преценката за законосъобразността на процесуалното действие на съда по връщане не нередовна молба, респ. прекратяване на производството по делото е във функционална връзка и обусловеност от преценка на законосъобразността на предхождащите определенията за връщане, респ. за прекратяване на производството по делото, процесуални действия.

В конкретния случай, неколкратно затвърждаваната от районния съд по искане на ищците констатация за наличие на нередовности на исковата молба е напълно правилна. Ищците са изложили твърдения, от които не следва закономерен извод, че могат да претендират общо присъждане на конкретна сума, независимо дали искът е предявен като частичен или не. Това е така, тъй като от поддържаното от самите тях става ясно, че двамата са извършвали плащания в полза на ответника в качеството им на наследници на кредитополучателя. Това, от една страна и предвид обстоятелството, че наследниците не отговарят солидарно за задълженията на наследодателя им, а според своите права в

наследството, води до извод, че е налице разделност – както на задълженията им, така и на претендираните с конкретната искова молба вземания. Т.е. дължимо е било разграничаването на исковата сума спрямо вземането на всеки от тях на база платеното и подлежащото на връщане, според изложените твърдения. В този смисъл и с оглед задължението на съда по чл.7 ал.1 от ГПК да следи служебно за надлежното извършване на процесуалните действия на страните, съвсем уместно е даването на указания за разграничаване на иска по отношение на всеки от ищите.

На още по-голямо основание това важи за въведената с исковата молба претенция за заплащане на лихва за забава връщането на всяка вноска от датата на същата до предявяване на иска. Касае се за съвсем отделна претенция, правилно квалифицирана от КнРС като такава по чл.86 ал.1 от ЗЗД, спрямо която приобщаването ѝ към вземането по чл.55 ал.1 от ЗЗД е абсолютно недопустимо. Правилно още в първоначалното разпореждане районният съд е указал да се посочат размери и периоди на тези искове, които ищите са включили в общата глобална сума от 1 250 лева, но не са уточнили посредством конкретни твърдения.

При необходимостта исковите претенции да са допустими, заявени надлежно и редовно формулирани, не може да бъде даден превес на диспозитивното начало и да бъде съобразена процесуално непрецизно заявената воля от ищите да им бъде присъдена сумата общо и глобално, тъй като тя включва няколко компонента, дължими на отделни основания и поотделно спрямо всеки ищец. Именно на съда е възложена функцията да обезпечи законосъобразното упражняване на правата на страните.

Указанията на съда са ясни, конкретни, при това и неколккратно обосновани по изричната воля на ищите, поради което не може да се счита, че са останали неразбрани.

В резултат на отказа на ищите да конкретизират исковите си, съобразно указанията на съда, се е стигнало и до несъбирането на дължимите за всеки иск държавни такси в размери не по-малки от 50.00 лева за всеки иск, съгласно чл.1 от ТДТССГПК. След като съдът двукратно ясно го е указал на ищите, за последните не е имало основателна причина в последната депозирана молба повторно да апелират да им бъде пояснено какви суми следва да доплатят, още повече, че с оглед неизпълнените указания за конкретизиране на претенциите, това е било безпредметно.

Налага се извод, че констатацията на РС-Кюстендил за неизпълнение на дадените указания в срок е правилна и доколкото ищите са били надлежно предупредени за последиците от това, исковата молба е подлежала на връщане, а образуваното дело е следвало да се прекрати.

Изложените аргументи очертават извод, че обжалваното определение на КнРС следва да бъде потвърдено.

Относно обжалваемостта на настоящото определение следва да се отбележи, че определенията на въззивната инстанция, с които се оставят без уважение частни жалби срещу определения, преграждащи по-нататъшното развитие на делото, не подлежат на обжалване, ако решението по делото не подлежи на касационно такова – чл.274 ал.3 т.1 във вр. с ал.4 от ГПК. С оглед цената на иска, настоящият съдебен акт не може да се обжалва.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

П О Т В Ъ Р Ж Д А В А определение №136 от 30.01.2023г. постановено от Районен съд-Кюстендил по гр.д.№2359/2022г. по описа на същия съд.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____